

som derfor er fuldstændig inde i alle Forretningerne, systematisk bliver forbigaaet. Jeg synes, at dette er ganske meningsløst. Da Sagen blev omtalt i dette høje Ting i Fjor af det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen og det ærede Medlem Hr. Heilesen foruden af min Ringhed, blev det fra alle Sider gjort paa en velvillig og forstaaende Maade. Det er mig bekendt, at Sagen har været behandlet i det ærede Finansudvalg og ogsaa dèr har fundet Forstaaelse, og Sparekassekommissionen har om dette Spørgsmaal skrevet følgende, som jeg med den den højtærede Formands Tilladelse gerne vil citere: „For saa vidt Ønsket om en Ændring heri alene gaar ud paa at opnaa, at de dertil egnede Amtstuefuldmægtige kan opnaa at komme i Betragtning ved Chefsstillingernes Besættelse, kan Kommissionen ganske slutte sig hertil, idet man, som fremhævet i Kapitel VII, anser det for i højeste Grad ønskeligt, at der, hvor Avancementsstillinger findes, er Mulighed for de dygtige af Institutionens eget Personale til at opnaa disse Stillinger“. Det er jo i Virkeligheden slet ikke andet, Amtstuefuldmægtigene har fremsat Ønske om, det er kun for at faa en Mulighed, at de ikke skal blive afvist pure, men at de dog kan blive ligestillet med andre, som søger disse Stillinger. Man ser altsaa, at fra alle Sider er Spørgsmaalet mødt med Forstaaelse. Jeg har desværre endnu ikke erfaret den højtærede Finansministers Stilling til Spørgsmaalet. I Fjor opnaaede jeg ikke at faa noget Svar; det vil forhaabentlig lykkes i Aar, naar det nu atter er blevet draget frem fra et Par Sider — ogsaa det ærede Medlem Hr. Heilesen har været inde paa Spørgsmaalet —, det vilde da være heldigt, om vi kunde høre den højtærede Finansministers bestemte Stilling til dette Krav fremsat her paa Tinge. Jeg nærer ikke nogen Tvivl om, at den højtærede Finansminister vil stille sig lige saa forstaaende som Sparekommissionen, og jeg nærer heller ikke Tvivl om, at han vil billige det Princip, at Embeder indenfor Statens Administration bør besættes med Folk, der har Kendskab til det Arbejde, for hvis Udførelse de skal bære Ansvar. Det er jo i Virkeligheden det, der er Kernen i det foreliggende Spørgsmaal, om man skal ansætte Folk, som har lidet eller saa godt som intet Kendskab dertil, eller Mænd, som kun har beskæftiget sig med dette Arbejde, fra de er blevet voksne. Idet jeg altsaa ikke nærer nogen Tvivl om, at den højtærede Finansminister vil tage det fornuftige Standpunkt,

vil jeg ogsaa gaa ud fra, at han ejer den fornødne Myndighed og Autoritet i den røde Bygning til at kunne faa skabt en virkelig Reform paa dette Omraade.

Det ærede Medlem Hr. Fraenkel var i Gaar i en kort Bemærkning inde paa Spørgsmaalet om Socialdemokratiet og fremsatte da den Udtalelse, at Socialdemokratiet er en Samlingsplads for utilfredse. Jeg erkender, at det var en smukt formet Vending, en Vending, man just ikke er vant til at staa overfor. Ellers hører man rundt omkring i Pressen og fra Taleres Side, at Socialdemokratiet nærmest er en Losseplads for den gule Misundelse. Her er det en smuk Vending, det skal jeg erkende. Men jeg havde ikke troet, at det ærede Medlem Hr. Fraenkel ikke kunde faa Øje paa andet og mere i den socialdemokratiske Bevægelse end dette, at Socialdemokratiet er en Samlingsplads for utilfredse. Jeg havde dog troet, han kunde faa Øje paa en ærlig og stærk Villie til at forandre den Samfundsform, vi har i Øjeblikket, og skabe en, der er mere lykkebringende for Menneskeheden. Skulde det virkelig være tænkeligt, og tror det ærede Medlem paa, at Utilfredsheden og Misundelsen skulde være i Stand til at underbygge og opretholde en Bevægelse saa stor og saa stærk som vor og at skabe saa stor Tilslutning til den? Jeg kan ikke tænke mig, at det ærede Medlem virkelig tror derpaa. Det ærede Medlem talte om Produktionsværkstederne og Forholdene i Rusland som Bevis for Socialismens Uigenkæmperlighed, men det ærede Medlem ramte ved denne Argumentation ganske ved Siden af; han kan ikke bruge dette som Bevismateriale for Socialismens Umulighed. Jeg kan nemlig ikke tænke mig, at det ærede Medlem Hr. Fraenkel tror, at den Samfundsform, vi har i Øjeblikket, vil blive staaende bestandig som det sidste Led i Samfundsudviklingskæden, som det sidste Ord, Menneskeheden skal have sagt paa det Omraade. Jeg kan ikke tænke mig, at det ærede Medlem virkelig vil hengive sig til en saadan Tanke, at Menneskene skulde betragte den Samfundsform, vi har i Øjeblikket, som saa ideel, saa fuldendt, saa hensynsfuld overfor hvert enkelt Individ, at der overhovedet ikke er mere at gøre paa dette Omraade. Der er sikkert ingen, der tror det, heller ikke det ærede Medlem Hr. Fraenkel. Nej, ligesom den nuværende Samfundsform kun er et Led i en Kæde, saaledes maa der komme et næste Led, det socialistiske Samfund, Samling af Kræfterne, Planmæssighed i